

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

27 ноември 1985 година*

„Национално облагане, изчислено на основата на оборота”

По дело 295/84

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Cour d'appel (Франция), Douai, в производството, висящо пред този съд между

SA Rousseau Wilmot, Caudry,

Caisse de compensation de l'organisation autonome nationale de l'industrie et du commerce (Organic), Valbonne,

относно тълкуването на член 33 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н К. Bahlmann (председател на състав), г-н G. Bosco, г-н Т. Коорманс и г-н Т. Ф. О'Хиггинс, съдии,

Генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н D. Louterman, администратор,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 29 ноември 1984 г., получено в Съда на 10 декември 1984 г., Cour d'appel (Апелативен съд) в Douai е поставил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 33 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа.

2. Този въпрос е възникнал в хода на производството между Rousseau Wilmot SA, дружество с утвърден от Съда план за оздравяване и нейния синдик, от една страна, и Caisse de compensation на Organisation autonome nationale de l'industrie et du commerce (наричана отгук нататък „Organic“), орган, натоварен със събирането на социалната солидарна вноска и взаимоспомагателната такса, от друга страна. Organic е установила, че дружеството дължи част от тези две такси за финансовата

* Език на производството: френски.

1981 г. и техният пълен размер за финансовата 1982 г. , но дружеството и нейният синдик са направили писмено възражение срещу иска, предявен от Organic. След като възражението е било отхвърлено като необосновано от Tribunal de commerce (Търговския съд) в Cambrai, дружеството и нейният синдик са подали жалба пред въззивната инстанция.

3. Пред Cour d'appel, г-н Rousseau Wilmot е изтъкнал, че социалната солидарна вноска е била изчислена в размер на 0,1 % от общия оборот, докато правилата на Общността, които регулират хармонизирането на законодателствата относно данъците върху оборота, ограничават правото на държавите-членки да въвеждат или поддържат такива данъци. По-специално той се позовава на член 33 от Шестата директива. Organic е възразила, че целта на солидарната вноска и на взаимоспомагателната такса е била да се осигурят допълнителни финансови средства за социалноосигурителните режими за старост и болест на търговците и самостоятелно заетите занаятчии. Така, според нея, въпросните вноски имат характер на социалноосигурителни вноски, докато член 33 от Шестата директива се отнася до чисто фискални въпроси.

4. При тези обстоятелства, националната юрисдикция е поискала от Съда на ЕО да постанови тълкувателно решение по въпроса дали член 33 от Шестата директива следва да се тълкува в смисъл, че прави неприложимо законодателството на държава-членка, с което се въвеждат „солидарна вноска и взаимоспомагателна такса” върху предприятията в частния и публичния сектор, изчислени на основата на техният общ годишен оборот преди облагането, постъпленията от които се използват за финансиране на социалноосигурителни режими за болест и майчинство за самостоятелно заети лица в сектори, различни от земеделския, и пенсионни режими за старост за търговци и самостоятелно заети занаятчии. 5. Възражения са представени от Organic, френското правителство и Комисията. Г-н Rousseau Wilmot е бил представляван по време на заседанието на Съда.

6. От досието по делото може да се види, че социалната вноска е била въведена с Наредба 67/828 (ОВ на Френската република от 28 септември 1967 г.) с цел осигуряване финансирането на социалноосигурителни режими за болест и майчинство и пенсионни режими за старост за самостоятелно заети лица в сектори, различни от земеделския. След влизането в сила на Закон № 70-13 (ОВ на Френската република от 6 януари 1970 г.), вноската се събира от различните категории търговски дружества, с някои изключения. Тя се събира ежегодно, като ставката се определя с декрет до максимален размер от 0,1 % от оборота на дружеството. Тя не се събира, когато оборотът падне под 500 000 FRF. Споровете, свързани с тази вноска, са подсъдни на съдилищата, притежаващи компетентност по силата на Code de la sécurité sociale (Социалноосигурителния кодекс). Плащането на вноската се осигурява чрез удържка от движимото или недвижимото имущество на длъжника, при условията, предвидени в същия този кодекс.

7. Взаимоспомагателната такса е въведена със Закон № 72-657 (ОВ на Френската република от 14 юли 1972 г.) с цел финансиране на подкрепата за определени категории по-възрастни търговци и занаятчии. Тази удържка, която представлява специфичен дял от солидарната вноска, е премахната, считано от 31 декември 1984 г. със Закон № 84-1208 (ОВ на Френската република от 31 декември 1984 г.).

8. Член 33 от Шестата директива гласи, както следва: Без да се накърняват други разпоредби на Общността, разпоредбите на настоящата директива не представляват пречка държава-членка да запази или въведе данъци върху застрахователните договори, данъци върху залаганията и хазарта, акцизи, гербови такси, и, най-общо,

всякакви данъци и такси, които не могат да бъдат определени като данъци върху оборота.“

9. Ето защо отговорът, който следва да се даде на Cour d'appel, зависи от въпроса дали вноски, като солидарната вноска и взаимоспомагателната такса, чиято ставка се основава на оборота на дружествата, могат да бъдат характеризирани като данъци върху оборота по смисъла на Шестата директива.

10. В тази връзка г-н Rousseau Wilmot изтъква, че въпросните две френски вноски са очевидно ”такси,, по смисъла на упоменатия по-горе член 33 и че те се основават на оборота. От разпоредбата става ясно, че подобни такси повече не е възможно да бъдат въвеждани или запазени от държава-членка. Според него, въпросът дали въпросните такси имат фискален характер или са по-прецизно описани като социалноосигурителни вноски, е неотносим, тъй като те при всички обстоятелства представляват задължителни вноски, които имат характер на данъци върху оборота.

11. Organic подчертава преди всичко нефискалния характер на солидарната вноска и също така твърди, че основните характеристики на данъка върху оборота, така както са определени в хармонизиращите директиви и съдебната практика на Съда, не могат да бъдат открити в данък от вида на солидарната вноска. Данъкът върху оборота по смисъла на директивите на Общността е общ данък, събиран върху конкретна сделка. Събитието, което стои в основата на облагането, е продажбата на имущество или предоставянето на услуга. Облагаемият размер е цената на сделката. Данъкът пряко се включва в цената на стоките или услугата.

12. Френското правителство изтъква сходни аргументи. За разлика от данъка върху оборота, солидарната вноска не представлява данък върху потреблението, пропорционален на цената на стоките или услугите, а вноска, удържана ежегодно върху реализирания в течение на предходната година оборот, преди облагането му с такси.

13. Според Комисията член 33 от Шестата директива трябва да се тълкува в контекста на процеса на хармонизиране на данъците върху оборота, започнат с първата директива по тази материя, приета през 1967 г. (Директива 67/227, ОВ, стр. 1301). От преамбюла на първата директива става ясно, че целта на това хармонизиране е то да доведе до премахване на кумулативните каскадни данъци и до приемане от всички държави-членки на обща система на данъка върху добавената стойност. Следователно, данъците върху оборота, които са предмет на хармонизиращите директиви, са данъци, събирани върху движението на стоки и услуги. Те не включват социалноосигурителна вноска, която се изчислява на основата на оборота на дадено предприятие, но не се събира пряко върху сделките.

14. Първо следва да се отбележи, че, както Комисията справедливо отбеляза това, обхватът на член 33 от Шестата директива трябва да се определи като се има предвид ролята на същата разпоредба в хармонизираната система на данъка върху оборота, която приема формата на обща система на данъка върху добавената стойност.

15. Принципът на общата система се заключава, по силата на член 2 от първата директива, в прилагане спрямо имуществото и услугите, до стадия на търговията на дребно, включително, на общ данък върху потреблението, който е точно пропорционален на цената на стоките и услугите, независимо от броя на сделките, които се сключват в процеса на производство и разпространение, преди стадия на

облагането. Независимо от това, данъкът върху добавената стойност се събира върху всяка сделка едва след приспадане на размера на данъка върху добавената стойност, пряко възникнал от себестойността на различните компоненти на цената. Процедурата за приспадане е така организирана по член 17, параграф 2 от Шестата директива, че на данъкоплатците се разрешава да приспаднат от данъка върху добавената стойност, който дължат, данъка върху добавената стойност, който стоките вече са породили.

16. Като предоставя на държавите-членки свободата да запазят или въведат определени непреки данъци, като например акциза, при условие че те не са данъци, които могат да бъдат „характеризирани като данъци върху оборота“, член 33 от Шестата директива има за цел да предотврати осуетяването на нормалното функциониране на общата система на данъка върху добавената стойност чрез данъчни мерки на държава-членка, които се отнасят до движението на стоки и услуги и засягат търговските сделки по начин, сравним с този, който характеризира данъка върху добавената стойност. Целта на същата разпоредба следователно не е да се забрани на държавите-членки да поддържат или въвеждат такси, които нямат фискален характер, но са били въведени с конкретната цел да защитят социалните фондове и които се основават на дейността на предприятията или определени категории предприятия и се изчисляват на основата на общия годишен оборот, без пряко да засягат цената на стоките или услугите.

17. Ето защо отговорът на въпроса, отнесен до Съда, трябва да бъде, че изразът „такси, които не могат да бъдат характеризирани като данък върху оборота“ в член 33 от Шестата директива следва да се тълкува като включващ такса с нефискален характер, която се събира от дружествата или определени категории дружества, за да се предостави финансиране за социалноосигурителните режими и която се изчислява на основата на общия годишен оборот на въпросните дружества.

18. Разходите, направени от правителството на Френската република и Комисията на Европейските общности, които представиха писмените си възражения пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения

Съдът (четвърти състав),

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Cour d'appel в Douai, с Решение от 29 ноември 1984 г., реши:

Изразът „такси, които не могат да бъдат характеризирани като данък върху оборота“ в член 33 от Шестата директива следва да се тълкува като включващ такса с нефискален характер, която се събира от дружествата или определени категории дружества, за да се предостави финансиране за социалноосигурителните режими и която се изчислява на основата на общия годишен оборот на въпросните дружества.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 ноември 1985 година.

Подписи